

De Beeldhouweres Thérèse Van Hall.

Thérèse van Hall verpoost zich ook nu en dan met het boetseeren van schetsjes, dingen, aardige actietjes, ter vlucht gezien op straat of elders. En het spreekt wel vanzelf dat zij poogt, ook die schetsjes, nagesneden in hout bijv., tot mooie voorwerpjes te maken. En dat gelukt haar ook wel; maar toch, haar geest, meer tot langdurig doorvoelen en ompeinzen geneigd, heeft niet die vlug-indringende observatie, die noodig is, om zulk werk iets waarlijk bizonders te doen zijn.

Zeker, hij is goed, die kleine kerel in palmhout, met zijn bouffante en zijn ijsmuts, stappend, handen in de zakken; of dit, eveneens palmhouten, „verlegen kindje”, den tip van haar cape aan den mond; en de behandeling van het hout, ongetwijfeld, is feilloos, breedgedaan (bl. 77 en 78).

Maar van anderen (Tjipke Visser bijv.) ziet men ook dergelijke zaken, net zoo „raak”, en van Mendes da Costa zeker béter. Die dieren en burgervrouwjes van Mendes zijn vrijwat scherper getroffen en tevens vooral niet minder stijlvol!

Want daarin zit het hem geenszins, dat dit „dagelijksch leven” geen stijl verdragen zou! Dat bewijst trouwens haar eigen karakteristieke Jordaansche vrouwekop-met-den-wollen-kaper; dat bewijst zelfs reeds het „verlegen meisje”; dat bewijzen ook de statig achteroverhellend-schrijdende negervrouwen, schetsjes van haar verblijf te Paramaribo.

Het is echter toch voornamelijk in het naakt, dat Thérèse van Hall zeldzaam fijn is, en monumentaal tegelijk.

In het naakt alleen heeft zij de zeer oorspronkelijke lijn-composities gevonden, die hebben het zacht-gedroomde en het bijna grootsch-harmonische, en met-één het diepdoorproefde en stellig-begrensde, dat haar even mannelijk-vasten als vrouwelijk-teëren geest weerkaatst.

HET PEINZEND MEISJE.

Dit is het werk dier modern-verfijnde, doch evenzeer van een ruimere toekomst doortrokken ziel, die de meditatie der Hindoes kent en Egyptische strakheid bewondert.

En dat ik, lezer, geen „groote woorden” gebruik, dat leere u de beschouwing van den jongen-met-de-schelp, dien zij beitelde in purperhart, — eene somber-wijnroode West-Indische houtsoort. (Zie bl. 79).

Bekijk eerst met mij den prachtige rug, met zijn spannende spieren en kantige schouderbladen, den als in één vlijmende snede uitgeholden hals, en het teëre peesplekje,

waar slank de dij welt uit de heup: een compositie van glanzende, fijne kracht.

Aan de voorzijde... ja, gij zoudt eigenlijk het voorwerp zelf in de hand moeten hebben, want in de photographie was de bekende fout niet te vermijden, dat de vooruitstekende handen en voeten ongeproportioneerde groot werden. Doch wil deze hindernis trachten weg te denken, en stel u het figuurtje voor, zooals het zit met gekruiste beenen, die de

* * *